

A Magyar Kultúra Napját ünnepeltük Sarmaságon

Megünnepeltük a Magyar Kultúra Napját Sarmaságon is, tisztelegve ezzel Kölcsey Ferenc és ezer éves multunk előtt.

A magyar kultúra napjáról való megemlékezés ötletét először ifj. Farnsag Árpád zongoraművész vetette fel 1985-ben. „Ez a nap annak tudatosítására is alkalmas, hogy az ezeréves örökségből meríthetünk, és van mire büszkének lennünk, hiszen ez a nemzet sokat adott Európa, a világ kultúrájának. Ez az örökség tartást ad, ezzel gazdálkodni lehet, valamint segíthet a mai gondok megoldásában is.” Talán ezek a gondolatok biztatták arra a sarmaságiakat, hogy 17 évvel ezelőtt megszervezzék első ünnepi megemlékezésüket e jeles nap alkalmából, amely Szilágy megyében még akkoriban gyerekpőben járt.

Január 21-én egy olyan ünnepet igyekeztünk méltósággal és tisztelettel megünnepelni, amely meghatározza évezredek történelmünket és a jövőben is ezt fogja tenni a mi segítségünkkel. Tökéletes alkalom volt arra, hogy megbeszéljük édes anyanyelvünk, kultúránk fontosságát, bárhol is éljünk a nagyvilágban.

Mégis a dicső szónoklatok, beszédek mit sem érnek, ha ezeket nem követik elszánt tettek. Nap mint nap tennünk kell azért, hogy mindaz az érték, örökség, amelyet ezer éves történelmünk és elődeink hagytak ránk, ne vesszen a feledésbe, hanem

maradjon meg, amelyet tovább adhatunk a jövő nemzedéke számára!

A kultúra napja akkor válik igazi ünneppé, ha feladataink jegyében számvetést készítünk, hogy milyen módon kell a ránk hagyott kulturális örökségünkkel felelősséggel bánnunk. Az így kapott tudást pedig további felelősségünk megosztani gyermekeinkkel, unokáinkkal hiszen a kultúránk addig él, ameddig nemzetünk!

Kötelességünknek tartom, hogy fejlesszük közösségünket, hogy büszkének lehessünk nyelvünkre, kultúránkra, nemzeti jelképeinkre, az értékeinkre. Ezért helyi kulturális élményekre van szükségünk, amelyből a közösség minden tagja aktívan részt vállal. Előadásorozatunknak többek között ez is célja volt, közösségi élményt okozni a helyieknek, hiszen a két éves pandémia ideje alatt mégjobban elidegenedtünk egymástól és dőcögősen megy az újra egymásra találás.

Jó szokásunkhoz híven a magyar kultúra napja alkalmából szervezett ünnepi előadást a sarmasági Művelődési Házban tartottuk. Az eseményt Horváth József nyugalmazott történelemtanár ünnepi beszéde nyitotta, „A Magyar Kultúra Napja – Hagyomány és érték” címmel. A tanár úr gondolataiban

kifejtette: „Számunkra eligazító jelzőrendszer és tápláló forrás, legyünk bár kétszerűen élői vagy tudatos választói e gyűjtő-tagadó világnak. Magában hordozza a magyarság hagyományait, kiképződött adottságait és megkülönböztető termékeit. A kultúra általánossága magyarságunkban lesz konkrét, magyarul leszünk emberek. Ezért létünk érdekében kifejtett cselekvés és nemzeti azonosságtudat egyszerre „hagyomány és érték”, amelyet történelmünk során létrehozunk, ad igazolást fennmaradásunkhoz.”

Dari Tamás, Szilágymegye prefektusa is köszöntötte az ünneplő közönséget. Ünnepi gondolataiban kifejtette, hogy „ezen a napon a világ minden részén a magyarok áldoznak a magyar kultúra és a magyar hagyományok előtt. Hagyományaink, a kultúránk ugyanúgy szól a jelenünkről, mint a múltunkról, de a jövőnkről is. Ezeket ápolnunk kell és tovább kell adnunk az utánunk jövőnknek. Nagy örömmel tölt el, hogy szülőfalumban, Sarmaságon is kellő ke-

reték között áldoznak a magyar kultúra előtt!”

Az ünnepi gondolatokat kulturális műsor követte, a Debreceni Népi Együttes Ifjúsági Csoportja magyarbódi, mezőküszői táncokat adtak elő, a sarmasági Illegetők Néptáncgyüttes hangszertagozata bemutatta az elmúlt időszakban tanultakat – oktatóik Major Arnold és Bai Attila, az Illegetők Néptáncgyüttes pedig szatmári táncokat mutatott be, szólistájuk, Csóka Laura pedig kalotaszegi népdalcsoportot adott elő. Az est fénypontja pedig a Debreceni Népi Együttes Ifjúsági Csoportja és az Illegetők Néptáncgyüttes közös produkciója volt, ahol szilágysági tánccal kápráztatták el a jelenlévőket. Ünnepi alkalmunkon az élőzenét Major Arnold és a Bürkös Zenekar biztosította.

Végszókén közösen, egy szívvel és lélekkel elénekeltük nemzeti imádságunkat, a Himnuszt.

Isten, áldd meg a magyart!

Székely Anetta

Megünnepeltük a Sarmasági Hírmondó fennállásának 20. évfordulóját

A Magyar Kultúra Napja alkalmából szervezett ünnepséget, egy kerekasztal beszélgetés előzte meg, ahol megünnepeltük a Sarmasági Hírmondó 20. évfordulóját.

Az eseményen tiszteletét tette Dari Tamás, Szilágymegye prefektusa, Berki Edith az RMDSZ sarmasági Szervezetének és Nőszervezetének elnöke, Tóth Ádám, az RMDSZ Szilágymegyei Szervezetének művelődési alelnöke és a Sarmasági Ifjúsági Tanács elnöke és többek között az alapító tagok egy része.

Szívetmelengető érzés volt ilyen közösségben összegyűlni és arról beszélni, hogyan is születik meg egy hírnap, mi motiválta az ötletgazdákat, alapítókat és hogyan sikerült két évtizeden át működtetni – néha gördülékenyen, néha pedig nehezkesebben, de sosem feladva azt, amelyet a havilap képvisel!

2003 nyarán Kocsis Ilona Melindának fordult meg a fejében a gondolat, hogy mi lenne, ha Sarmaságnak is lenne egy saját újságja. Elmondása szerint számára ez egy nagy álm volt, végzett újságíróként szerette volna, ha szülőfaluja is saját médiafelülettel büszkélkedhet. Nagyon szeretett írni, – ez a szeretet mai napig nem lankadt – rendszeresen közölt az akkori Szilágyságnak, Vidéki Naplónak stb. Ötletét megosztotta kedves barátnőjével, megboldogult Mátis Ilonával, aki hasonló érdeklődési körrel rendelkezett és tanakodni kezdtek, hogyan és miként lehetne ezt megvalósítani. Rövid kutatás után kezükbe akadt testvértelepülésünk,

Nagyhalász havilapja, amelyből inspirálódtak.

Amikor megszületett a konkrét elképzelés az újsággal kapcsolatban felkeresték vele az akkori polgármestert, Keresztes Zoltánt, mit szól az ötlethez, lát e-e benne fantáziát. Természetesen a polgármester úr teljes mértékben támogatta a kezdeményezést, így szépen lassan sikerült megvalósítani, álomból valóság lett.

A kezdeti siker nem maradt el, habár a szerkesztőség tagjai kicsit félve vágtak bele az első lapszámba, attól tartva, hogy a helyieket ez nem fogja érdekelni. Szerencsére ez nem így volt, hiszen a második lapszám után, már 200 előfizetője volt

a Sarmasági Hírmondónak, amelynek névadója Osváth Sára francia-magyar szakos tanárnő volt.

Az újság első tördelője Kocsis Sándor volt, aki informatikusként könnyen kiismerte magát a számítógépes programok világában.

Horváth József, nyugalmazott történelemtanár elmesélte, hogy annak idején, a „kezdet kezdetén” egy nagyon fontos lelkesítő szikrát kaptak megboldogult Berkecz Lászlótól, Soltvadkert akkori polgármesterétől, aki támogatóan állt ehhez a kezdeményezéshez, hiszen elmondás szerint Sarmaság egy nagyon szép kultúrával, nagy létszámú magyar közösséggel rendelkező község, nagy kár lenne érte, ha a helyi történéseket nem örökítenék meg ilyen formában és nem tájékoztatnák a lakosságot. A tanár úr azt is hozzátette, hogy az elindulás kezdetén sokat segített szakmai tudásával Fejér László is, aki elismert erdélyi újságíró volt.

Továbbá a pedagógusok mellett bevonták az önkormányzat tisztségviselőit, mérnöki értelmiségieket, egészségügyi dolgozókat és természetesen a község lakosait, gyerekeket a hírközlésbe, illetve még az is előfordult, hogy határon túlról is, testvértelepüléseinktől is érkezett néhány beszámoló – ezzel is színesebbé, sokoldalúbbá téve a havilapot.

Ez a módszer hosszú éveken át jól működött, hiszen voltak olyan személyek is, akik állandó rovatokkal rendelkeztek minden lapszámban. Ezzel azt is elérték, hogy a hivatalos, informatív tájékoztatók mellett számos személyes írás is megjelent, amelyek a helyi lakosok, akár költők, írók tollából származtak.

A beszélgetés számos fontos témát érintett, többek között azt is, hogy milyen jövője van az írott sajtónak ebben a lassan teljesen digitalizált világban, milyen szerepet tölt be ebben a fiatalság, illetve milyen eszközökkel lehetne jobban elérni az olvasót. Abban mindenki egyetértett, hogy nagyon nehéz dolga van annak, aki nyomtatott formában szeretne közölni, hiszen az internetközpontú világban már az információ másodpercek alatt terjed. Ezért jó megoldás lehet a tájékoztató jellegű információközlés mellett olyan témákról írni, amelyet az interneten (még) nem találhatunk meg, pl. személyes interjúk, hagyományaink és értékeink illetve községünk titkainak kutatása.

Dari Tamás, Szilágy megye prefektusa elmondta, hogy milyen nagy jelentőséggel bírt a Sarmasági Hírmondó megalapítása nem csak akkor, 2003-ban, hanem most húsz év távlatából is. Ezért a Magyar Kultúra Napja alkalmából, Románia Kormányának Szilágy megyei képviselőjeként átadott egy oklevelet a mindenkori szerkesztőségnek, vezetőbizottságnak és a Pro Sarmaság kuratóriumi bizottságnak elismerése jeléül.

Seres Dénes parlamenti képviselő és az RMDSZ Szilágy megyei Szervezet elnökének üzenetét Berki Edith helyi RMDSZ elnök továbbította, átad-

va egy elismerő oklevelet, amellyel nem csak a jelenlegi szerkesztőség munkáját, hanem az alapító tagok, szerkesztői bizottság tagjainak munkáját is elismeri, amellyel a Sarmasági Hírmondó fennállását biztosították, illetve ezzel is támogatják a helyi értékeket, a magyar kultúrát.

Mit jelent számunkra a Sarmasági Hírmondó?

Bátran nevezhetnénk is a falu, a község időkapuszulájának, amelyet nem a föld mélyébe temetünk egy dobozba zárva, hanem a polcainkon őrizhetjük és akár nap mint nap elidőzhetünk a régmúlt történésein. Egy időkapszula megőrzi a számunkra fontos emlékeket, pillanatokat, a közösségünkhöz fűződő élményeinket, vagy akár a meghatározó gazdasági, politikai, közérdekű történéseket is.

Az, hogy ilyen hosszú ideje fennáll egy magyar nyelvű havilap, ritkaság számba megy ebben a mai bizonytalan világban. Igazán szerencsésnek érezhetjük magunkat, hiszen a Sarmasági Hírmondó már húsz éve áll a helyi magyar közösség szolgálatában. Drága kincs, hogy magyarként magyarul élhetünk, megtarthatjuk nemzeti ünnepeinket, emléknapjainkat aggodalom nélkül elénekelhetjük nemzeti imdáságunkat, embertársainkhoz anyanyelvünkön szólhatunk. Hálásnak kell lennünk és épp ezért továbbra is felelősségünk, hogy a következő húsz évben is támogassuk lapunk fennmaradását, hiszen ezzel a tettünkkel saját magunkat, a helyi magyar kultúrát és értékeket adjuk tovább az utókor, gyermekeink, unokáink számára!

A Sarmasági Hírmondót 2003-ban alapították és a vezető bizottság tagjai voltak a következő személyek: Kocsis Ilona-Melinda, Szabó Zoltán, Horváth József, Dr. Seress Klára, Sólyom Erzsébet, Keresztes Zoltán, Spurigán Géza, Szabó Zoltán, Kiss Lehel, Katona Edith-Enikő, Osváth Sára, Mátis Ilona, Keresztes Zoltán-István, Kocsis Sándor.

Az évek során felelős szerkesztői voltak: Kocsis Ilona-Melinda (2003-2005), Szabó Zoltán (2005-2008), Veres Erzsébet (2008-2015), Bóné Ildikó-Gréta (2015-2016), Székely Anetta (2016-napjainkig).

Ezúton szeretnénk megköszönni az alapító tagoknak, hogy húsz évvel ezelőtt elindultak egy hosszú úton, amely néhol zökkenőmentes volt, néha pedig akadályokkal teli, mégis a nehézségek ellenére is fenntartották havilapunkat és ezáltal maradandó értéket alkottak! Köszönjük a lelkiismeretes, kitartó munkát!

Köszönettel tartozunk a Sarmasági Polgármesteri Hivatalnak és Dombi Attila-Jánosnak községünk polgármesterének, a Pro Sarmaság Kulturális Egyesület kuratóriumi tagjainak és az RMDSZ sarmasági Szervezetének örökös támogatását! Továbbá köszönettel tartozunk minden olyan személynek, aki valamilyen formában hozzájárult és hozzájárul lapunk fenntartásához, terjesztéséhez!

Székely Anetta

Húsz év múlva

Valamikor húsz évvel ezelőtt az a bizonyos nehéz kő, elindult, mint Toldi Miklósé a vers szerint. Nem gondoltam, hogy megéri ez az álom, a megvalósulás huszadik évét is. Büszke vagyok rá! Örülök, hogy megérte ezt a szép kort!

Élete nem volt zökkenőmentes, de van, él, léteznek! A kezdeti lapszámok oldalankénti témákra voltak felépítve: önkormányzat, közösségünk, oktatás-művelődés, történelem, egészségünk, közösségi híreink, egyházi beszámolók, borkészítés, szőlőtermesztéssel kapcsolatos információk.

Eleinte fekete-fehérben, majd zöld színben jelentettük meg. Az akkori újság célja az volt, hogy az egyszerű, hétköznapi ember is tudja, hogy mi történik körülötte.

Lelkes szerkesztői tagokkal voltam körbevéve, akik hűségesen írták a kis cikkeiket. Az olvasók visszajelzése pozitív volt az első két lapszám után már, amely azt bizonyította, hogy érdekli az embereket. Az első két lapszám után 200 előfizetőnk volt. Örömmel töltött el és még nagyobb lelkesedéssel szerkesztettem. Aztán következett egy lappangási korszak, amikor kevésnek tűntek a kapott cikkek, ki kellett egészíteni a hiányzó, akár oldalakat is. Nagy felelősség nehezedett rám, mint akkori szerkesztőre. Próbáltam szinte teleírni a lapot, azzal ami a tarsolyomban volt. Kevésnek tűnt és száraznak. Nem volt olyan, mint amilyennek szerettem volna. Nem bírtam azt a felelősséget, hogy nem tudok egy tartalmas újságot szerkeszteni és abbahagytam.

Szívügyemnek tekintetem a sorsát, ezért írogattam bele a későbbiekben is, egész napjainkig. Akkoriban nem volt olyan nagy tere az internet világának, nem volt egy kattintásnyira minden, amit tudni szerettünk volna.

Nem szabad elfelednünk ma sem, hogy az írott sajtó nagyon fontos és értékes. Fenmaradásához szüksége van az olvasók ugyanolyan pozitív hozzáállásához, mint húsz évvel ezelőtt. Úgy gondolom Sarmaságnak ugyanolyan értéke, akár egy szobor, kastély, népviselet. Hozzánk tartozik, a miénk, kultúránk része.

Köszönettel tartozom mindazoknak akik támogatták létrejöttét, majd fenmaradását! Köszönettel tartozom a további szerkesztőknek, akik továbbvitték, fejlesztették, ami kicsit sem egyszerű! Köszönettel tartozom a hűséges olvasóknak, mindazoknak akik havonta olvasgatják, forgatják, megvásárolják.

Az újság arculata, tematikája sokat vátozott az évek során de mindig igyekezett arra, hogy in-

formálja olvasóit a községünkben zajló eseményekről. Az újság azért volt megálmodva, elindítva húsz évvel ezelőtt, hogy az emberek tudósítva legyenek arról, hogy mi zajlik körülöttük. Ezen kívül az újság helyet ad és adott a fiatal tehetségek és műveik megismerésének. Gazdasági, politikai és közművelődési hírekről tájékoztatott. Állandó rovata a házasságot kötöttek, elhaláloztak és megszülettek sem maradt el.

Úgy érzem megérte létrehozni, mert az emberek nagy részét érdekli az ami benne van. Olvassák, megvásárolják, cikkeket írnak, anyagokat küldenek a szerkesztőségbe azokról az eseményekről ami közös érdeke ennek a társadalomnak.

Feladatunk az, hogy továbbra is olvassuk, támogassuk, újítsuk, hogy megérjen még sok születésnapot. Minden olvasó kifejezheti véleményét az újságról, elmondhatja, megírhatja, hogy mit szeretne látni, olvasni az újság oldalain, ez által is fejleszthetjük az újságunkat, ami nekünk, értünk jött létre.

Köszönjük mindazoknak akik támogatják, támogatták és támogatni fogják a Sarmasági Hírmondó életútját! Továbbra is számítunk az olvasóink lelkes hozzáállására!

Húsz év múlva

Álomként létrejöttél,
Aztán közös gyermek lettél.
Ápolgattunk, fejlesztgettünk,
Legjobb tudásunk szerint:
Szerkesztgettünk, szeretgettünk.
Húsz év múlva, elmondhatjuk:
Nem hiába harcolgattunk!
Voltak nehéz, sivár korok,
Nehézkes, szomorú állapotok.
Bátran, előre nézve,
Kéz a kézben menetelve
Haladgattunk előre,
Megérte, mert volt öröm is,
Elégtétel, siker is.
Boldog születésnapot kívánunk!
Továbbra is légy a mi hírforrásunk!
Támogatóinknak köszönjük,
Életükre áldást kérünk!

Kocsis Ilona-Melinda

Vagyunk, élünk, tevékenykedünk

Sok nyugdíjas ember él Sarmaság községben, és habár az élet többnyire ellátja őket feladatokkal, leginkább a családjuk körében. Felvetődött egy ideje, hogy jó volna létrehozni egy egyesületet, azért hogy eljárhassanak saját korosztályuk társaságába.

Nyilván más témák foglalkoztatják az idősebbeket, mint a fiatalokat, ugyanakkor ők is megérdemlik, hogy legyen lehetőségük nyitni a világ felé, megismerni szűkebb vagy tágabb környezetüket, eltölteni együtt kellemes órákat.

Régebben az idősebbek ott voltak a családjuk mellett, segítették őket a gyermeknevelésben, háztarásban, de mára már sok esetben ez nincs így, a gyerekeik elköltöztek, ma már ritka a többgenerációs együttélés.

Végül 2023 szeptemberében a polgármesteri hivatal segítségével sikerült hivatalosan megalapítani és bejegyeztetni a „Bányavirág” nyugdíjasklubot Sarmaságon, és az érdeklődés lankadatlan. Az induláskori 31 alapítótaghoz rövid időn belül sokan csatlakoztak, így ma már több mint 100 tagsági díjat fizető tag van a nyilvántartásban, de legalább mégegyszer annyian érdeklődnek, figyelemmel kísérik az egyesület tevékenységét, főleg olyan személyek, akik nem élnek Sarmaságon, de valamilyen módon kötődnek a településhez, és tudni szeretnék, mi történik ismerőseikkel, rokonaikkal.

A múltban többek között a fonóházak töltötték be a falusi emberek téli együttéléit, kikapcsolódását, és egy nagyobb szoba befogadóképességéhez igazították, hogy mennyien gyűlhettek össze. Ma közösségi térre van szükség, és lassan kinőjük a lehetőségeinket, állandó probléma, hogy hol tartsuk a találkozóinkat.

Célunk az volt, hogy tartalommal töltsük meg a találkozókat és ez sikerült is, több olyan összejövetelünk volt ahol 30-70 személy vett részt. A legrelevánsabbak között említem az első kirándulásunkat az erdő mélyén rejtőző „Szarka” tónál, ahol bográcsozással, énekléssel, ismerkedéssel töltöttünk egy szép őszi napot a természetben. Ugyancsak a nyugdíjasklub szervezésében láthattuk-hallhattuk Zilahon a Bródy koncertet.

Nagy élmény volt számunkra a Nagybánya-Koltó-i kirándulás, ahol minden résztvevő jól érezte magát. Megszerveztünk egy sikeres Retro Bulit, amely a vidámságról, mulatásról szólt.

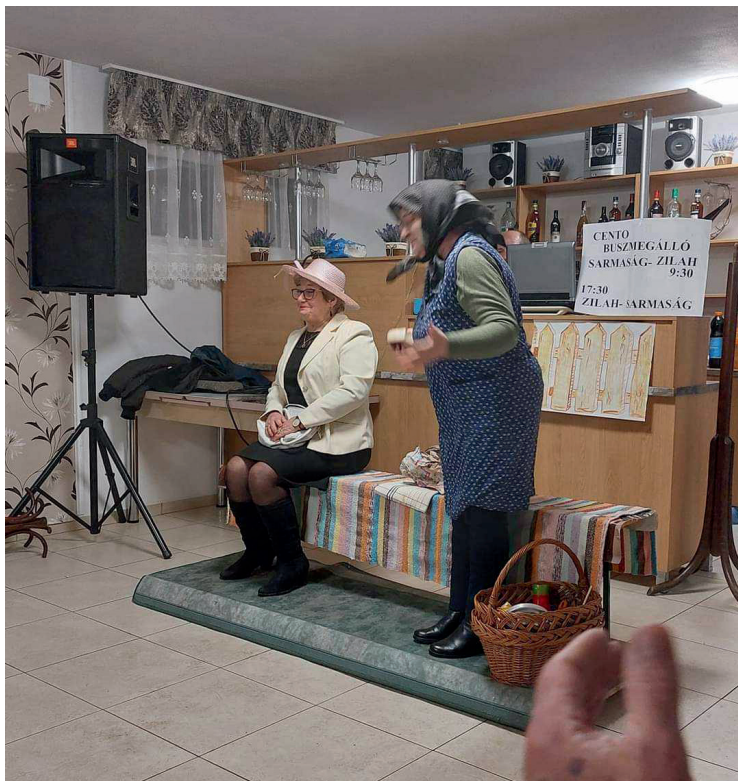
Farsangi összejövetel kapcsán könyvbemutató, beszélgetés, az elmaradhatatlan farsangi fánk, régi idők farsangi szoká-

sainak felelevenítése a téma. Beindult a „szenior” tánctanulás is - annak a hozadéka a mozgás mellett az agyunk, elménk karbantartása.

Volt még ismerkedés a Katona János és felesége által előállított egészséges ételizesítővel, de volt nótázás, beszélgetés, ami mind-mind jótékony hatással van a közérzetünkre.

Jó dolog hogy a világhálón tudunk kommunikálni, szervezni, és reméljük, hogy a továbbiakban is sikeres együttlétekből, tevékenységekből lesz részünk.

Sólyom Erzsébet

Miért fontos a szelektív hulladékgyűjtés? – Vélemény, egy kicsit másképp

Ma már a legtöbb háztartásban legalább két féle szelektív hulladékgyűjtő edény jelen van, saját példából kiindulva, illetve a környezetemben is leginkább ezt látom. Mondhatnánk azt is, hogy ez is “diavat” lett, mint a kalóriadeficit vagy a szakadt nadrágok, és akik legjobbat ezt mondják, sajnos nem pozitív jelzőként használják, hanem mint felesleges dolog, ami teljesen értelmetlen.

Úgy gondolom, hogy a szelektív hulladékgyűjtés sosem értelmetlen, nem felesleges, még akkor sem, ha úgy gondoljuk, hogy úgyis egy helyre kerül minden, emiatt teljesen felesleges időt és energiát arra pazarolni, hogy szelektíven gyűjtsük a háztáji szemetünket.

Komoly törvények vonatkoznak a szelektív hulladékgyűjtőkre és az általuk feldolgozásra kerülő hulladékra, amelyekre most külön nem szeretnék kitérni, hiszen mondanómnak jelen esetben nem a törvénycikkejek felsorolása lenne célja, hiszen két-három sürgetően fontos facebook bejegyzés vagy tiktok videó megnézése közben bárkinek akad ideje ezeket elolvasni és jobban utánajárni.

Jelen esetben személyes véleményt szeretnék formálni arról, miért is kellene szelektíven gyűjtenünk a háztartásunkban és a házunk körül felgyülemelő hulladékot.

Mintmár fentebb említettem, a mi háztartásunkban, pontosabban a konyhában két szemétyűjtő edény (ejtsd „kuka”) van elhelyezve, egyikbe a műanyag szemét kerül, a másikba szinte minden más, illetve azt is hozzá kell tennem, hogy az ételmaradék egy újabb edénybe kerül, amelyet falusi lévén a sertésnek (ejtsd „disznó”) adunk, illetve a zöldség, gyümölcs maradványok pedig a kertbe kerülnek. Biztos vagyok benne, hogy kedves olvasóink nagy része falusi, ezért nem kell arról beszélnem, hogy miért is jó és hasznos az, ha a sertéseinket az

ételmaradékkal is etetjük, illetve a kis kertünknek is milyen jót tesz az, ha zöldséget amelyet benne termesztünk, részben visszakerül és részt vesz a természetes körforgásban.

Ennél a pontnál szokták sokan mondani: „jó neked, mert van kerted, én „blokkban” élek, hova dobjam az ilyesmit?!” Nem szoktam soha vitába szállni senkivel, nem igazán szeretek nézeteltérésbe kerülni senkivel sem, főleg ha felesleges, viszont ilyenkor egy egyszerű dolog szokott eszembe jutni. Sokan hajlamosak vagyunk évekig tartogatni, gyűjtögetni nagyon sok felesleges dolgot (mert valakire emlékeztet, mert majd megjavítom stb.), még véletlenül sem dobunk ki egy rossz vasalót vagy az üres italos üvegeket a szekrény tetejéről, mert jól

mutatnak, viszont három-négy napig már nehéz tartogatni egy zacskót tele műanyag hulladékkal vagy az ételmaradékot, amíg eljuttatjuk a legközelebbi rokonnak, barátunk, ismerősnek, akinek kertje/háziállatai vannak, mert az már milyen „undi”, ha pár napot tartjuk.

No, nem kell engem félreérteni, nem szeretném megzavarni senkinek sem a lelkiállapotát vagy csak megszólalni életmódját, nyilván mindenki úgy rendezi be az életét, ahogy számára jó és kényelmes, de sosem szabad elfelejtenünk, hogy egy apró változtatás az életünkben és máris jobbá tehetjük vele saját és tágabb környezetünket is. Viszont emberek lévén (fogjuk a nyuszira csak épp ne kelljen felelősséget vállalnunk) hajlamosak vagyunk gyakori hibákat elkövetni, amelyekből aztán szépen lassan megszokás, rutin lesz és azt gondoljuk, hogy ez a természetes.

Nem, nem természetes, hogy szemetelünk. Egy olyan társadalomban, ahol az ember igénytelen a saját környezetére, és azt gondolja „ciki” szelektíven szedni a szemetet, nem kellemes élni. Egyik kedvenc mondásom „egy fecske nem csinál tavaszt”, talán elcsépelet és közhelyes, de egy több ezer főből álló társadalomban vagy községben hiába van tíz ember, aki mindent megtesz azért, hogy minél kevesebb kárt okozzon röpke földi élete alatt, mert ugye gondol gyermekei, unokái jövőjére is, ha a többi öt-hat ezer embert fikarcnyit sem érdeklí, szinte felesleges a tette. Milyen jó is lenne olyan világban élni, ahol a felelősségteljes életmód is egy tiktok trend lenne, amelyet mindenki leakar utánozni, mert ez a menő, vagy akár egy sütirecept lenne, amelyet csak egy gombnyomásra megoszthatunk a facebookon, hogy mindenki lássa?!

Egy olyan világban, ahol lassan a levegőt is kilóra kell megvennünk, miért olyan nehéz könnyítanunk saját terheinken? Miért esik nehezünkre külön szedni a szemetet, és mindent a neki megfelelő helyre tenni/gyűjteni?

Nem tisztem senkit sem megtéríteni, nem is áll szándékomban, de gyakran megfogalmazódnak bennem olyan költői kérdések, amelyekre sosem kapok választ, vagy ha mégis, közfelháborodást generál, mert ugye az igazság gyakran fáj, nem szeretnék senkinek sem a fájó pontjába gázolni, hiszen mindenkinek megvan (mindig) a saját véleménye, mint ugye nekem is, és nyilván mindig az az igaz, amit mi mondunk és nem az, amit más.

Semmi sem egyszerűbb, mint kifogásokat generálni... „majd holnaptól fogyókúrázok, mert ma...”, „majd holnap többet játszom a gyermekemmel, ma még nem tudok, mert...”, „majd holnap elolvasom ezt a könyvet, mert ma még...”, „majd holnap felhívom a távolban élő szüleimet, ma még nem tudom, mert...”. Aztán szép lassan leéljük az életünket 100 kilósan, azon siránkozva, hogy senki sem szeret, mert lustaságból kifolyólag úgy nézünk ki ahogy, a gyermekünknek már nem lesz ránk szüksége, miért is lenne, ha sosem voltunk ott, hegyekben állnak a kiolvasatlan könyvek, és idős szüleink szépen lassan eltávoznak, mi meg majd sajnálatjuk magunkat, hogy mennyire szerettük őket és fáj az elvesztésük.

Sosem késő változtatni a rossz szokásainkon, életmódunkon, egy kedves szó, egy apró gesztus, amellyel életet változtathatunk meg. És hiszem azt, hogy ha társadalmunk vagy akár községünk fele is holnaptól oda figyelne a szelektív hulladékgyűjtésre, talán az unokáink, dédunokáink nem kell majd Mars-expedíciót indítsanak a jobb élet reményében.

Egy dolgot azért ne felejtünk el, az életünket, a Földet nem ajándékba kaptuk (mert ha így lenne, biztos vagyok benne, hogy mindenki szépen becsomagolva a polcon, vagy a szekrény tetején az xy-tól kapott ezer éves üveg bor mellett tartaná nagy becsben – remélem érthető azért a sok hasonlat...), hanem szimbiózisban élünk vele. Ez a kapcsolat lehet pusztulásra ítélt is, ahol szépen lassan eplusztítjuk a gazda testet, mint egy parazita, vagy lehet jó, kölcsönösen előnyös a kapcsolatunk is, ahol egymást segítve élhetünk boldogan.

Persze számtalan módon és formában lehetne hosszú órákon keresztül ezt boncolgatni, de úgy gondolom, bárhogyan is közelítsük meg a témát, mindig az lesz a legfontosabb, hogy mit hagyunk hátra magunk után.

Számomra fontos, hogy milyen örökséget hagyok gyermekeimre, unokáimra. Számodra fontos?

Székely Anetta

Fontos telefonszámok

Mentő: 112

Tűzoltóság: 0260 655995

Rendőrség: 0260 655016

Polgármesteri Hivatal: 0260 655500

Polgárórság: 0769 224280

Kiadja a **PRO Sarmaság Kulturális Egyesület**

Szilágy megye, Sarmaság

Hársfa u.72/A, tel.: 0260 655630

ISSN 1584-2479

Szerkesztő bizottság

Elnök: **Lucza István Attila**

Titkár: **Demjén Erzsébet**

Felelős szerkesztő: **Székely Anetta**

Tördelés és nyomtatás:

TEHNO-PRINT Zilah

A névvel vagy névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek, azok nem mindig tükrözik a szerkesztőség véleményét is.

Fizesse elő vagy vásárolja meg a
Sarmasági Hírmondót
támogatva ezzel lapunk fennmaradását!